

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Zárubova 506/4, 142 00 Praha

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2025, č. j. KRPA-249788-41/ČJ-2025-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2025, č. j. KRPA-249788-18/ČJ-2025-000022-ZSV, o 30 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správní orgán vyšel z nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci, kdy základem pro rozhodnutí je názor, že by žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán se sice domnívá, že žalobce by z území ČR nevycestoval, avšak nijak neodůvodňuje, proč dospěl k tomuto závěru. Odůvodnění správního orgánu je pouze obecné a není řádné ve vztahu k důvodům zajištění cizince. Správní orgán automaticky operuje s tím, že žalobce bude opakovat své nezákonné jednání z minulosti, nikterak nezohledňuje současnost, bez jakýchkoliv konkrétních úvah dospěl žalovaný k závěru, že žalobce se bude opět chovat nezákonně i pro futuro. Žalobce tedy považuje dané rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce správnímu orgánu vypověděl zcela bezelstně, že z území nevycestoval, taktéž však ozřejmil své rodinné vztahy. Žalobce má na území ČR družku paní M. M. (občanka Rumunska), se kterou sdílí společnou domácnost. Pro správní orgán bylo zřejmě jednodušší se tímto důležitým údajem raději nezabývat. Je hrubou nepravdou, že nebylo možné tuto skutečnost zjistit a dále s ní pracovat.
3. Vzhledem k tomu, že v důsledku napadeného rozhodnutí je žalobce omezen na osobní svobodě, musí být takové rozhodnutí založeno na závažných důvodech, které svědčí pro nutnost omezení osobní svobody cizince na tak dlouhou dobu. Zákon pro tento případ stanovuje konkrétní okolnosti, za nichž je možné omezit cizince na osobní svobodě, přičemž v daném konkrétním případě je možné zajištění cizince pouze, pokud hrozí vážné nebezpečí útěku. V rozhodnutí absentují úvahy pro posouzení důvodnosti zajištění, správní orgán se prakticky nezaobírá posouzení okolností případu. Žalobce má na území ČR přítelkyni, kterou nechce opustit, nehrozí tedy žádné nebezpečí, zvláště když sám navrhl, aby správní orgán uložil zvláštní opatření a přislíbil součinnost. Nebezpečí útěku je nezbytné individualizovat a vztáhnout k aktuální situaci. Žalobce má na území ČR stabilní zázemí, bydlí společně se svou družkou, která je občankou Rumunska. Žalovaný zná adresu žalobce, zná identitu žalobce, mohl znát i družku žalobce, dále žalovaný vede řízení o správním vyhoštění (rozhodnutí není pravomocné), a žalobce se tedy nyní nachází na území zcela legálně. Není jediný důvod, proč ukládat žalobci další omezující opatření, navíc tak drastické, jako prodloužení zajištění o 30 dní (dohromady již 60 dní) v zařízení pro cizince. Pokud bychom přijali závěry správního orgánu, pak každý cizinec, který poruší zákon o pobytu cizinců, by musel být umístěn do zařízení o zajištění cizinců, neboť je jasné, že jej poruší i podruhé. Není důvod žalobce zavírat do zařízení, když má možnost pobývat v bytě se svou družkou. Prodloužení zajištění je evidentně opatřením zcela neúčelným a nadbytečným. Není důvodu se obávat, že by žalobce měl mařit výkon správního vyhoštění. Je nutné podotknout, že žalobci nikdy nebylo vydáno správní vyhoštění. S ohledem na skutečnost, že má na území ČR družku, není vůbec zřejmé, že k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dojde. Správní orgán hodlá v řízení o správním vyhoštění vyslechnout družku účastníka. Je zcela nepřiměřené, aby byl zajišťován člověk, u kterého není jasný předpoklad pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
4. Správní orgán se též ve svém rozhodnutí vůbec nezaobírá množností užití institutů mírnějších, respektive je pouze konstatuje, aniž by vážil možnost jejich užití. Napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí sice obsahuje konstatování správního orgánu, že se podrobně zabýval otázkou možnosti užití zvláštních opatření, avšak následné vysvětlení dává více otázek než odpovědí, odůvodnění je nedostatečné až zmatené. Zejména je nutno zmínit absolutně nevypořádanou možnost složení finanční záruky, kdy není zřejmé, zda byl v tomto směru žalobce vůbec poučen. Bylo na správním orgánu, aby uvedl, jakou výši finanční záruky by považoval za dostačující. Odmítnout automaticky tuto možnost pouze pro jednání žalobce v minulosti není postup správný.

5. Jak již bylo judikováno, v případě zajištění cizince se jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Uvedené právo je zaručené čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V případě uplatnění zajištění je tak nutno nejprve zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření neplnilo účel. Rozhodnutí o zajištění musí být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30). Žalobce též poukázal na ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu a z tohoto vyplývající zásadu proporcionality (přiměřenosti) postupu správního orgánu. Je zcela zásadní, že ani po měsíci od zahájení správního řízení správní orgán stále nevydal rozhodnutí o správním vyhoštění, což je v případě zajištěného cizince zcela nepřiměřené. Správní orgán má činit úkony přímo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, což se v daném případě nestalo. K zásadě přiměřenosti se dále Ústavní soud vyjádřil i v rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS 5/01, kde uvedl, že zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.
6. Žalobce též upozornil na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 28. 4. 2011 ve věci C61/11 PPU, ve věci Hassen El Dridi, alias Soufi Karim, který vychází ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „směrnice 2008/115/ES“), zejména pak z článku 15 a 16. Výše uvedený rozsudek závazně stanovuje postup při maření úředního rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Ve zmíněné věci Evropský soudní dvůr odkazuje na zásadu subsidiarity, kdy musí být jednotlivé zákonné instituty aplikovány postupně, přičemž jiný postup je možný jen pokud opravdu nelze využít jiného (mírnějšího) institutu. V daném případě je pak nutné uvést, že žalobci nikdy nebylo uděleno správní vyhoštění, ale pouhá povinnost opustit území. Při vyhošťování je dle zmíněné směrnice nutné zajistit respektování lidských práv, spravedlnost a transparentnost řízení, přičemž donucovací opatření by měla být používána v souladu se zásadou proporcionality a účinnosti, pokud jde o použité prostředky a sledované cíle. Pokud členský stát Evropské unie neprovedl směrnici, jsou jednotlivci oprávněni se vůči státu dovolávat těch ustanovení směrnice, která se z hlediska svého obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná (rozsudky ze dne 26. února 1986, Marshall, 152/84, Recueil, str. 723, bod 46, a ze dne 3. 3. 2011, Auto Nikolovi, C-203/10).

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný shrnul podstatné okolnosti případu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně a dostatečně definoval na straně 4 až 6, proč právě v případě žalobce nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření, a to včetně možnosti složení finanční záruky. Též zdůvodnil dobu prodloužení zajištění. Žalobce v podané žalobě znovu napadá skutečnosti, proti kterým brojl v předchozí žalobě proti zajištění žalobce, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze zamítnuta (č. j. 20 A 35/2025-23).
8. Žalovaný doplnil, že dne 14. 9. 2025 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění (č. j. KRPA-249788-43/ČJ-2025-000022). Do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce tedy neexistovalo pravomocně vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Je tedy zřejmé, že žalovaný nebyl oprávněn realizovat správní vyhoštění žalobce z území ČR v souladu s ustanovením § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť hlavním předpokladem daného ustanovení je existence vykonatelného správního vyhoštění. Jakmile bude vydané rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocně vykonatelné, bude překážka realizace vyhoštění prolomena. Reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění žalobce z území ČR existuje, a to ve stanovené době trvání zajištění.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Žalobce byl dne 7. 8. 2025 kontrolován hlídkou Policie ČR a byl vyzván k prokázání totožnosti. Hlídce předložil cestovní doklad vydaný Republikou Uzbekistán, v němž nebylo vyznačeno žádné platné pobytové oprávnění. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno podezření, že pobývá na území ČR neoprávněně. Z tohoto důvodu byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
11. Dne 9. 8. 2023 byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR (rozhodnutí č. j. KRPA-269694-9/ČJ-2023-000022-50), a to do 4 dnů od oznámení rozhodnutí, oznámeno bylo dne 9. 8. 2023. Cizinec měl dlouhodobé vízum Polska s platností od 8. 8. 2022 do 7. 8. 2023, na Policii ČR se dostavil dne 9. 8. 2023, bylo zjištěno, že cizinec mohl legálně pobývat na území Polska z důvodu podané žádosti o pobytové oprávnění.
12. Dne 7. 8. 2025 žalovaný oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka řízení žalobce uvedl, že přiletěl dne 25. 8. 2022 na základě biometrického pasu a polského víza do Německa a poté cestoval do Polska, kde pracoval na stavbách. Do ČR přicestoval začátkem června 2023 za účelem práce a bydlení a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Dále uvedl, že žádné povolení k pobytu nyní nemá ani o ně nežádal. Je si vědom toho, že od 1. 3. 2024 pobývá na území ČR neoprávněně, poté co nevycestoval na základě dvou vydaných výjezdních příkazů. Pracuje na stavbách. V ČR ani Polsku nevlastní žádný majetek. V Uzbekistánu také ne, bydlel u rodičů v rodinném domě. Nemá zdravotní pojištění ani pracovní povolení. Popřel také zdravotní problémy. Momentálně nemá žádné finanční prostředky. Bydlí na X v ulici C. Má nájemní smlouvu, ale ne u sebe. Bydlí tam s přítelkyní, která zde má trvalý pobyt, je Rumunka. Jinak se stýká jen s krajany. Výslovně uvedl, že nevycestuje, protože zde má přítelkyni. Je svobodný, bezdětný. Celá rodina je v Uzbekistánu, takže se má kam vrátit, ale nevrátí se, protože nechce. Nic mu v zemi původu nehrozí, je to

- pro něj bezpečná země a nemá překážku ve vycestování. Několikrát zopakoval, že nevycestuje, protože má na území ČR přítelkyni pocházející z Rumunska. Z území (na první výjezdni příkaz) nevycestoval, neboť dne 14. 8. 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nevycestoval ani na další výjezdni příkaz, protože podal kasační stížnost.
13. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 8. 8. 2025 vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
 14. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2025, č. j. KRPA-249788-18/ČJ-2025-000022-ZSV, byl žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí byla zdejším soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 29. 8. 2025, č. j. 20 A 35/2023-23.
 15. Pobytovou kontrolou dne 12. 8. 2025 na adrese uvedené cizincem v ulici C. na X bylo zjištěno, že nic nenasvědčuje tomu, že cizinec na této adrese bydlí. Jeho jméno ani jméno jeho přítelkyně není uvedeno ani na zvoncích, poštovních schránkách ani na seznamu vlastníků na nástěnce domu. Lustrací přítelkyně bylo zjištěno, že ta má hlášený pobyt na adrese v ulici M. v X. Další pobytovou kontrolou dne 12. 8. 2025 na adrese v ulici M. bylo zjištěno, že se jedná o ubytovací zařízení, kam mají povolený vstup pouze klienti přes recepci. Recepce potvrdila, že přítelkyně na této adrese bydlí, dostavila se též na recepci, uvedla, že neví, kde žalobce bydlí, asi někde na X. Adresu C. nezná, nikdy tam nebydlela. S žalobcem se znají od 1/2025, vídají se 2x týdně v bytě na adrese M. Recepce však sdělila, že tam žalobce nikdy neviděli, odmítli též vystavit pro žalobce potvrzení o ubytování na žádost přítelkyně, neboť nikdo z pracovníků recepcie žalobce na této adrese nikdy neviděl. V bytě nebyly žádné osobní věci žalobce.
 16. Dne 21. 8. 2025 žalovaný vyslechl přítelkyni žalobce, která mimo jiné uvedla, že bydlí na adrese M. se svým otcem, má přechodný pobyt. S žalobcem se znají od ledna 2025. Je to její přítel, ale nebydlí spolu, protože je muslim a ona nejdříve musí poznat jeho rodiče, jeho náboženství nedovoluje vzájemné stýkání. Vídali se před jeho zajištěním každý den, 3x jej navštívila i v zařízení pro zajištění cizinců. Finančně na něm závislá není, děti nemají. Až přítele propustí, budou spolu bydlet na adrese M.
 17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že cizinec pobýval na území ČR na základě řízení o udělení mezinárodní ochrany (sp. zn. CPR-29768/ČJ-2023-9312000-AZ). O mezinárodní ochranu cizinec požádal dne 14. 8. 2023. Dne 13. 11. 2023 bylo řízení o azylu zastaveno dle ustanovení § 25i zákona o azylu. Dne 22. 11. 2023 byla cizincem podána žaloba, ta byla odmítnuta (právní moc 31. 1. 2024) a následně nebyl žalobce úspěšný ani s kasační stížností (právní moc 10. 4. 2024). Cizinci byl vylepen výjezdni příkaz s platností od 31. 1. 2024 do 29. 2. 2024. Cizinec ale ve stanovené lhůtě nevycestoval, na území vědomě setrval a pobýval na území ČR neoprávněně, bez oprávnění k pobytu. Cizinci byl také vydán již dne 9. 8. 2023 výjezdni příkaz s platností do 13. 8. 2023, na 5 dní, za účelem povinnosti opustit území ČR dle ustanovení § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Cizinec tedy opětovně porušil právní předpisy, když opětovně nevycestoval v obou lhůtách stanovených výjezdními příkazy. Na základě těchto skutečností pristoupil správní orgán k zajištění, neboť cizinec při svém pobytu na území ČR jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců.

18. V období, kdy není rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocné a vykonatelné, není realizace správního vyhoštění možná, neboť výkon vyhoštění je spojen s vykonatelností existujícího pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Realizace správního vyhoštění tedy nebyla doposud vykonána z důvodu objektivní překážky vyhoštění. Jakmile správní orgán vydá rozhodnutí o správním vyhoštění (což bude v řádech dnů) a rozhodnutí o správním vyhoštění bude pravomocně vykonatelné, bude překážka realizace vyhoštění prolomena. Na Ředitelství služby cizinecké policie, jež je příslušné podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, bude správním orgánem neprodleně odeslána žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění cizince. Reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění existuje, a to ve stanovené době trvání zajištění. Správní orgán je povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. Z jednání účastníka řízení je zřejmé, že existuje nebezpečí, že nadále nebude respektovat uložené povinnosti a nadále bude činit vše proto, aby území ČR neopustil. Správní orgán shledal v jednání cizince rozpor se zájmen společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území ČR, kdy neoprávněný pobyt je negativním jevem ohrožujícím zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří tyto normy dodržují. Na základě těchto skutečností přistoupil správní orgán k prodloužení zajištění, když uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b citovaného zákona by bylo neúčelné.
19. Uložení povinností dle výše uvedeného ustanovení je vázáno na předpoklad, že účastník bude schopen plnit povinnosti z opatření plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření. Posouzení, že správní orgán nepřistoupí k uložení zvláštního opatření, zahrnuje jak subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se daným opatřením podrobit, ale nezbytně obsahuje i objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem o tom, zda by případné uložení zvláštního opatření splnilo svůj účel.
20. Žalovaný konstatoval, že se neztotožňuje s tím, že by cizinec splnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Cizinec uvedl, že bydlí v Praze, C., X, na adrese nemá označenou schránku a zvonek, tudíž na adrese není kontaktní. Cizinec adresu na policii neohlásil. Žalovaný odkázal též na závěry pobytové kontroly. Na území ČR nemá cizinec žádný majetek, momentálně nedisponuje finanční hotovostí, nelze tak očekávat, že by disponoval finančními prostředky nezbytnými k vycestování z území. V případě cizince je zcela reálné, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat nebo se mu vyhýbat, neboť s ohledem na výpověď cizince nedisponuje (a do budoucna pravděpodobně ani nebude disponovat) nezbytnými finančními prostředky, bez nichž nelze vycestování zrealizovat. Správní orgán nemá žádnou záruku, že by cizinec řádně plnil povinnosti mu uložené.
21. Složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě cizince možné. Cizinec uvedl, že v současné době nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Nemá ani finanční prostředky na pobyt a na vycestování. Na území ČR cizinec pobýval

neoprávněně již od 1. 3. 2024. Rovněž se na území ČR nenachází žádná osoba, která by za cizince finanční kauci byla ochotna složit. V průběhu řízení nebyla žádná finanční záruka nabídnuta nebo složena.

22. Cizinec neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Cizinec uvedl, že nemá finance na vycestování do Uzbekistánu, nevycestuje, protože tu má přítelkyni. Cizincovo dobrovolné vycestování z území ČR nelze očekávat. Cizinci byl vydán dne 9. 8. 2023 výjezdní příkaz s platností do 13. 8. 2023, na 5 dní, za účelem povinnosti opustit území ČR dle ustanovení § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V ČR neoprávněně pobýval a ani neměl v úmyslu vycestovat. Cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 8. 2023. Dne 13. 11. 2023 bylo řízení zastaveno dle ustanovení § 25i zákona o azylu. Cizinec nebyl úspěšný ani s žalobou, ani s kasační stížností. Cizinci byl vylepen výjezdní příkaz s platností od 31. 1. 2024 do 29. 2. 2024. Cizinec ale ve stanovené lhůtě nevycestoval a vědomě setrval a pobýval na území ČR neoprávněně, bez oprávnění k pobytu. Cizinec tedy opětovně porušil právní předpisy, když nevycestoval ve lhůtách stanovených výjezdními příkazy. Z tohoto jednání je patrné, že cizinec nevycestuje dobrovolně z území.
23. Žalovaný se neztotožnil s tím, že by cizinec plnil povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neboť uložení tohoto zvláštního opatření považuje správní orgán za neúčelné, a to s ohledem na skutečnost, že cizinec pobýval na území neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu a dále nemá hlášenu žádnou adresu pobytu. Cizinec sice správnímu orgánu sdělil adresu bydliště na adrese C., X, ale nemá zde označenou schránku a zvonek, jeho případné kontaktování by bylo velmi obtížné (viz pobytová kontrola). Cizinec nemá na území ČR hlášenou adresu pobytu a pro správní orgán je nekontaktní osobou. Pouze uvedl své telefonní číslo. Cizinec porušil právní předpisy, když opětovně nevycestoval ve lhůtách stanovených výjezdními příkazy. Důvěryhodnost cizince je oslabena, jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. V daném případě je důvod se domnívat, že cizinec na území ČR nebude nadále respektovat orgány Policie ČR, kdy sám uvedl, že vycestovat do země původu nechce. Za tohoto stavu je správní orgán názoru, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčelné.
24. Jelikož nebylo možné zajistit v době trvání dosavadní lhůty realizaci správního vyhoštění, přistoupil správní orgán v zájmu ochrany chráněných zájmů společnosti k jejímu prodloužení o 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku, zajišťuje vydání náhradního cestovního dokladu nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do Uzbekistánu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 20 až 30 kalendářních dnů. Současně bude moci správní orgán zajistit veškeré náležitosti k realizaci správního vyhoštění s policejní eskortou oddělení doprovodu letadel Ředitelství služby cizinecké policie (dle sdělení do protokolu o podání vysvětlení cizinec nechce dobrovolně vycestovat). Z tohoto důvodu bude nutné zajistit let s policejní eskortou, současně je potřeba zajistit víza pro policejní eskortu, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu. Dále bude nutné zajistit součinnost Velvyslanectví ČR v Uzbekistánu a všechny informace bude vhodné odeslat

s dostatečným časovým předstihem a z důvodu dalšího logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni, může zajištění uvedených náležitostí trvat i několik týdnů. Jakmile správní orgán vydá rozhodnutí o správním vyhoštění (což bude v řádech dnů) a rozhodnutí o správním vyhoštění bude pravomocně vykonatelné, bude překážka realizace vyhoštění prolomena, na Ředitelství služby cizinecké policie bude odeslána žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění. Následně bude moci správní orgán zajistit veškeré náležitosti k realizaci správního vyhoštění s policejní eskortou oddělení doprovodu letadel ředitelství, jelikož do vydání tohoto rozhodnutí nebyla správnímu orgánu doručena žádost o dobrovolný návrat do země původu ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 30 dnů je přiměřená.

25. K otázce možných sociálních vazeb v protokolu ze dne 7. 8. 2025 cizinec uvedl, že na území ČR sdílí společnou domácnost s přítelkyní, která je Rumunka, tento vztah však není nijak formalizovaný, není uzavřeno manželství, je svobodný a bezdětný. Na základě protokolu o výsledku svědka správního řízení ze dne 21. 8. 2025 s přítelkyní žalobce paní M. M. a na základě výsledku pobytové kontroly v místě bydliště uvedené cizinky žalovaný uzavřel, že rozhodnutím dojde k přiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Celá rodina cizince žije v Uzbekistánu, cizinec v ČR o nikoho nepečuje a na území ČR nežijí žádní jeho příbuzní z rodiny, naopak jeho rodina žije na území domovského státu. Na území ČR se nezdržuje osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost nebo jí měl v péči. V ČR cizinec nemá žádný majetek, nemá zde žádné závazky či pohledávky, naopak v domovské zemi má zázemí. Správní orgán zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má cizinec vázány na území, přičemž bylo postaveno na jisto, že cizinec není občanem Evropské unie, ani rodinným příslušníkem takové osoby a na území se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost či jí měl v péči. Ve vlasti mu nic nehrozí, pouze tam nechce být. Cizinec však nyní, na vazby vytvořené v době neoprávněného pobytu, poukazuje jako na překážku, která mu brání ve vycestování. Správní orgán uzavřel, že přestože cizinec může mít v ČR určité vazby, tyto nevytvářejí právní nárok na pobyt, nevylučují jeho vyhoštění a nepředstavují takovou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života, která by vyžadovala upuštění od uložení vyhoštění. Vyhoštění nebrání ani zdravotní stav. Neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala vyhoštění. Je evidentní, že minimálně repatriační lety do Uzbekistánu létají, a je tedy potencionálně možné, že vyhoštění bude moci být realizováno. V protokolu cizinec neuvedl žádnou překážku vycestování. Přítelkyni nic nebrání žalobce ve vlasti navštěvovat.
26. Součástí správního spisu je i rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14. 9. 2025, č. j. KRPA-249788-43/ČJ-2025-000022-ZSV, kdy žalobci byl uložen zákaz pobytu na jeden rok podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán neshledal nepřiměřenost zásahu, když poukázal na výrazné rozpory mezi tvrzeními žalobce a jeho přítelkyně, dovedl účelovou snahu obou osob o navození dojmu společného soužití, které neexistuje. Tento závěr podpořil i výsledek pobytové kontroly.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
29. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady rozhodně vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, napadené rozhodnutí popisuje podrobně situaci žalobce a okolnosti jeho pobytové historie, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.
30. Žalobce v žalobě zdůrazňoval mimořádnost institutu zajištění a poukazoval na související judikaturu, zejména že musí být pro zajištění shledány závažné důvody. Žalobce namítal, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, měla být užitá mírnější opatření, nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku.
31. Zajištění skutečně představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotčeného. Z tohoto důvodu je k zajištění přístupováno pouze tehdy, není-li možné dotčenému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců (povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, složení finanční záruky, povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly). Zmíněná opatření představují alternativní řešení

s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38). Volba zmíněných zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude vůbec schopen a ochoten povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření plnit, že bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že jejich uložení nebude ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 Azs 48/2019-33). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, aby mohl správní orgán možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 správního řádu) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován.

32. Soud má za věcně správný závěr žalovaného v tom směru, že zajištění žalobce je nezbytné. Žalobce na území ČR pobýval nelegálně již v srpnu 2023, následně mu byla uložena povinnost opustit území dne 9. 8. 2023, s výjezdním příkazem do 13. 8. 2023. Tento příkaz nebyl respektován, žalobce dne 14. 8. 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Do Polska, které je příslušné k projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nevycestoval. Zároveň do protokolu dne 7. 8. 2025 uvedl, že mu v Uzbekistánu nic nehrozí. Nerespektoval ani další výjezdní příkaz platný do 29. 2. 2024, dne 7. 8. 2025 byl jeho nelegální pobyt odhalen až činností Policie ČR. Pracoval na stavbách. Není sporu o tom, že cizinec nerespektoval uloženou povinnost k vycestování, když vypověděl, že v ČR je od června 2023 nepřetržitě, vycestovat nechce. Žalobce se nijak nevyjadřuje, z jakého důvodu tuto povinnost dosud nesplnil (vyjma vztahu s přítelkyní od ledna 2025). Žalobce tedy nevycestoval z území v době stanovené ve výjezdních příkazech ani poté, svůj nelegální pobyt na území ČR nijak neřešil, dopouštěl se též výkonu nelegální práce. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nevycestoval z území opakovaně a vědomě, proto je předpoklad, že nebude předpisy dodržovat i nadále. Soud k tomuto konstatuje, že pobytová historie žalobce vskutku nedávala žalovanému jinou možnost než k zajištění přistoupit, neboť je zjevné, že žalobce není ochoten dodržovat ani vydaná rozhodnutí, ani právní předpisy. Žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétního, co by tyto závěry bylo způsobilé zpochybnit. K žalobní argumentaci lze dále dodat, že cizinec není zajištěn z důvodu, že jednou porušil zákon.
33. V případě žalobce nebylo na místě uložení tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, možnosti uložení alternativ žalovaný posoudil zcela dostatečně. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce nebylo možné kontaktovat na jím uvedené adrese C., nemá finanční prostředky. Žalobce rovněž hned na několika místech protokolu o svém výsledku zopakoval, že nechce vycestovat a

nevycestuje. Žalovaný poté dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k užití zvláštních opatření za účelem správního vyhoštění namísto zajištění žalobce, kdy se jednotlivými mírnějšími opatřeními za účelem vycestování žalobce zabýval zvlášť i v souhrnu. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí lze v podrobnostech plně odkázat.

34. Soud dodává, že možnost použití finanční záruky je vyloučena tím, že žalobce nemá žádné finanční prostředky, což uvedl do protokolu dne 7. 8. 2025. V obecné rovině byl o možnosti alternativ zajištění poučen. Téhož dne si zvolil svého právního zástupce, lze předpokládat, že pokud by žalobce reálně disponoval nějakými finančními prostředky, že mu nic nebránilo záruku nabídnout. Případné detailnější poučení by zjevně na výsledku nic nezměnilo. Žalovaný nebyl povinen vyčíslit výši akceptovatelné finanční záruky v situaci, kdy žalobce uvedl, že žádné finanční prostředky nemá.
35. Pokud bylo namítáno, že žalobce konkrétní záruku nabídl, k dotazu soudu při jednání bylo objasněno, že tak měla učinit přítelkyně při svém výsledku dne 21. 8. 2025, tedy konkrétně měla nabídnout záruku, že se žalobce bude pravidelně dostavovat k policii, z protokolu však taková skutečnost nevyplývá.
36. Co se týče námitky v tom směru, že se žalovaný nezabýval skutečností, že žalobce má na území ČR přítelkyni, se kterou sdílí společnou domácnost, soud konstatuje, že žalovaný na tuto skutečnost reagoval na str. 7 napadeného rozhodnutí, kdy vyšel z toho, že nejde o vztah nijak formalizovaný, družka je cizinka, žalobce i nadále bezdětný a svobodný. Za nedůvodnou soud také považuje námitku, že k vyhoštění žalobce nedojde, neboť jde o neodůvodněné předjímání výsledku řízení ve věci správního vyhoštění žalobce (nadto v době rozhodování soudu je zřejmé, že správní vyhoštění již žalobci nepravomocně uloženo bylo).
37. Soud dodává, že důvěryhodnost tvrzení žalobce je pochybná. Tvrdil, že bydlí na adrese C., že má k bytu nájemní smlouvu, lze jej tam obesílat, kontrolou policie však bylo zjištěno, že žalobce na uvedené adrese nemá označený zvonek ani schránku. Zástupce žalobce na tato zjištění nijak nereagoval, nájemní smlouva nebyla předložena, přítelkyně žalobce tuto adresu nezná, nikdy tam nebydlela. Je tedy vyvráceno i tvrzení žalobce, že na této adrese bydlí s přítelkyní. Nebylo zjištěno, ani že by s přítelkyní žil v místě jejího bydliště v ulici M., kde přítelkyně bydlí se svým otcem, žalobce tam žádné osobní věci nemá, pracovníci recepce jej tam nikdy neviděli. Sama přítelkyně při výsledku dne 21. 8. 2025 uvedla, že s žalobcem nebydlí, jen se vídali. S tímto tvrzením pak nekoresponduje evidenční list, který zástupce žalobce předložil při jednání soudu, podle této listiny je žalobce v bytě na adrese M. hlášen pro účely účtování služeb. Soud tuto listinu provedl k důkazu, tato listina má však toliko evidenční charakter, nepotvrzuje, že žalobce na adrese M. skutečně bydlel, nepotvrdil to ani jeho výslech, ani výslech přítelkyně, ani pobyťová kontrola. Ze správního spisu nevyplývá tvrzení zástupce žalobce, že evidenční list byl již předložen správnímu orgánu při výsledku přítelkyně dne 21. 8. 2025. Z protokolu nevyplývá ani další tvrzení zástupce žalobce, že se do ČR dostavili rodiče žalobce a dali souhlas s tím, aby žalobce s přítelkyní sdílel společnou domácnost. Jde o nové tvrzení, z obsahu protokolu nic takového nevyplývá. Podle názoru soudu situaci neosvětluje ani vyjádření zástupce žalobce při jednání soudu, že žalobce před svým zajištěním fakticky bydlel na obou adresách, C. i M., ani toto tvrzení neodpovídá dosavadním vyjádřením žalobce, jeho přítelkyně a zjištěním z pobyťové kontroly.

38. Při jednání soudu bylo k prokázání vztahu dále doloženo prohlášení přítelkyně ze dne 25. 9. 2025, že žalobci poskytne ubytování a podporu, zajistí, aby se žalobce dostavoval k policii nebo k soudu a plnil své povinnosti. Totožnost přítelkyně byla doložena cestovním dokladem. Dále byly předloženy fotografie a konverzace v mobilní aplikaci v cizím jazyce. K dotazu soudu bylo sděleno, že překlad zástupce žalobce neobstaral. Konverzace byla soudu předložena k prokázání, že vztah trval v červenci 2025 (tuto část konverzace přeložil tlumočník při jednání).
39. Soud konstatuje, že prohlášení přítelkyně je novou skutečností, ke které žalovaný přihlédnout nemohl. Soud pak posuzuje stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí, prohlášení přítelkyně tedy nemůže zohlednit ani soud. Ohledně fotografií a konverzace soud konstatuje, že nezpochybňuje vztah žalobce s přítelkyní v červenci 2025, nic to však nemění na závěrech soudu ohledně rozporů tvrzení žalobce s ostatními důkazy. Skutečnost, že žalobce má přítelkyni, nevylučuje jeho zajištění. Pokud bude rozhodováno o dalším prodloužení zajištění žalobce, správní orgán zohlední i vyjádření přítelkyně ze dne 25. 9. 2025 ve vztahu k alternativám zajištění.
40. K námitce, že rozhodnutí o správním vyhoštění dosud nebylo vydáno a nebude zřejmě vydáno z důvodu jeho nepřiměřenosti, soud uvádí, že žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení, což je postačující. Předpokladem prodloužení zajištění je pak také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
41. V současné době nebyly shledány takové okolnosti, které by v budoucnu vylučovaly realizaci správního vyhoštění ani ve vztahu k namítanému zásahu do soukromého a rodinného života. Smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda je cizinci možné uložit správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu. Skutečnosti tvrzené žalobcem nenásvědčují závěru, že by jeho správní vyhoštění nemělo být možné s ohledem na jeho vazby na území v ČR, žalovaný správně předběžně posoudil, že tyto okolnosti vyhoštění žalobce neznemožňují. Žalobce sice na území má přítelkyni, avšak jejich vztah započal v okamžiku, kdy již žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a byla mu již pravomocně uložena povinnost vycestovat. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž správní vyhoštění v takových případech nebude zpravidla představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 373/2018-23: *„Za zásadní Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že stěžovatel svůj soukromý život s partnerkou budoval ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý. Nemohl proto legitimně očekávat, že bude mít možnost setrvat v České republice a vést zde svůj rodinný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43). Jak správně také krajský soud poznamenal, mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako právo cizince na výběr státu, ve kterém bude svůj rodinný život realizovat. Skutečnost, že stěžovatel nemá v zemi svého původu zázemí, je pak pro posouzení zásahu do soukromého a rodinného života nerozhodná. Stěžovatel si musel být vědom, že vzhledem k nelegálnímu pobytu v České republice se bude muset do země svého původu vrátit.“* Správní orgán se tvrzeným partnerským vztahem žalobce a možným zásahem do jejich soukromého a rodinného života v důsledku vyhoštění žalobce zabýval dostatečně, v rozhodnutí o prodloužení zajištění správně předběžně posoudil, že v projednávaném případě nejsou žádné výjimečné okolnosti ohledně jejich vztahu, pro které by bylo možno vyhoštění žalobce

považovat za nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. S uvedeným hodnocením správních orgánů se soud ztotožnil. Zásahem do soukromého a rodinného života se budou dále správní orgány detailněji zabývat v rozhodnutí o správním vyhoštění.

42. Žalobce v žalobě zdůraznil, že mu nebylo nikdy uloženo správní vyhoštění, podstatné však je, že mu byla uložena povinnost opustit území, a to již v srpnu 2023, do současné doby neměl sebemenší snahu vycestovat. Pokud si v lednu 2025 našel přítelkyni, nevysvětluje to, proč rozhodnutí neuposlechl alespoň po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany (žaloba byla odmítnuta usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2024, č. j. 13 Az 28/2023-17, s nabytím právní moci dne 31. 1. 2024, což je soudu známo z úřední činnosti, kasační stížnost byla odmítnuta usnesením ze dne 5. 4. 2024, č. j. 5 Azs 25/2024-15, s nabytím právní moci dne 10. 4. 2024).
43. Lze dodat, že rozhodnutí o navrácení podle směrnice 2008/115/ES může být v českém právním kontextu realizováno buď jako rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 118 a násl. zákona o pobytu cizinců, nebo jako rozhodnutí o povinnosti opustit území (§ 50a téhož zákona). Obě formy představují implementaci směrnice, ale liší se právními důsledky a použitím v praxi. Je nepochopením právní úpravy, je-li akcentováno, že žalobci nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, když i rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území je návratovým rozhodnutím ve smyslu citované směrnice. Odkazovaný rozsudek ve věci Hassen El Dridi řešil situaci, zda za může být cizinci, který nerespektuje návratové rozhodnutí, udělený trest odnětí svobody. Soudní dvůr shledal, že nikoliv, podstatný je cíl návratové směrnice, tedy návrat cizince, trestní represe by mařila a oddálila navrácení. Primární je přitom vždy poskytnutí možnosti dobrovolného opuštění území, pak může následovat zajištění (nikoliv však trestní sankce). V této souvislosti je zcela nepřipadná argumentace, že žalobci nikdy správní vyhoštění uloženo nebylo, toliko „pouhá“ povinnost opustit území. Soud žádný rozpor s odkazovaným rozhodnutím soudního dvora neshledal.
44. Žalobní argumentace je dále mimoběžná v tom směru, že se zaměřuje na neprokázání existence vážného nebezpečí útěku, žalobce však není zajišťován podle § 129 zákona o pobytu cizinců, za účelem předání do jiného členského státu dle nařízení Dublin III, ale za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie, kdy podmínkou je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Žalobce výslovně opakovaně uvedl, že území opustiti nehodlá, nepotvrdily se ani informace o jeho bydlišti. Též ohledně svého vztahu uváděl minimálně nepřesné a velmi zkreslené údaje, tvrzenou kvalitu vztah zjevně nemá (jde o vztah krátkodobý, ve společné domácnosti spolu nikdy nebydleli). Soudu není zřejmé, co má žalobce na mysli, když v žalobě tvrdí, že přislíbil součinnost, a proto by neměl být zajištěn. Žalobce opakovaně uvedl, že vycestovat nechce. Pokud zástupce žalobce tvrdí, že žalobce sám navrhl uložení zvláštního opatření, toto z obsahu spisu nevyplývá. Není známo bydliště žalobce, rozpory ohledně bydlení a ohledně vztahu s přítelkyní nebyly dostatečně vysvětleny, za této situace se nelze na vágní tvrzení o příslibu součinnosti spoléhat. Žalobce nemá ani žádné finanční prostředky.

45. Skutečnost, že cizinec, se kterým je vedeno řízení o správním vyhoštění, je oprávněn setrvat na území ČR po dobu vedeného řízení, nemůže být žalobci jakkoliv ku prospěchu, jde o pobyt trpěný pouze z důvodu jeho předchozího nelegálního pobytu.
46. Pokud bylo namítáno, že ani po měsíci od zahájení správního řízení správní orgán stále nevydal rozhodnutí o správním vyhoštění, což je v případě zajištěného cizince zcela nepřiměřené, správní orgán nečinil úkony přímo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, soud konstatuje, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dne 7. 8. 2025, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 14. 9. 2025. Dne 7. 8. 2025 byl žalobce vyslechnut, poté byla dne 12. 8. 2025 provedena pobytová kontrola na adrese C. k ověření tvrzení žalobce, téhož dne byla předvolána přítelkyně k podání svědecké výpovědi, a to na den 21. 8. 2025. Dne 12. 8. 2025 byla provedena další pobytová kontrola na adrese M. Dne 21. 8. 2025 byl provedený výslech přítelkyně. Dne 23. 8. 2025 byl zástupce žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření do pěti dnů od doručení výzvy. Dne 1. 9. 2025 proběhlo nahlížení do spisu, zástupce žalobce sdělil, že se vyjádří do pěti dnů, což učinil dne 5. 9. 2025, dne 3. 9. 2025 bylo vydáno napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění o 30 dnů a konečně dne 14. 9. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Právní zástupce žalobce při jednání k dotazu soudu upřesnil, že průtahy spatřuje v době před výslechem družky, to soud odmítá, když řízení bylo zahájeno dne 7. 8. 2025 a již 12. 8. 2025 bylo vyhotoveno předvolání svědkyně na den 21. 8. 2025. Soud žádné průtahy v postupu správních orgánů k datu vydání napadeného rozhodnutí neshledal.
47. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu, vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
48. K námitce, že nebyla komplementována směrnicí k dotazu soudu při jednání zástupce žalobce upřesnil, že šlo o omyl.
49. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně